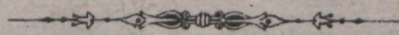

№ 2835.

Kõige tarwilisem nimi.

Kõigepõhiline Amodiku
Rm. 1916. a. juunik.

Tallinnas, 1883.

Trükitud Gestimaa sinodi kirjabega.

Von dem Estländischen Evangelisch-Lutherischen Consistorio wird hiedurch attestirt, daß in nachstehendem Manuscripte nichts wider die heil. Schrift und die symbolischen Bücher der evangelisch-lutherischen Kirche enthalten ist.

Reval, Dom, am 5. November 1882.

Nr. 745.

Gen.-Sup. W o l d. S c h u l z.

Vic.-Praeses.

R u b. H ö r s c h e l m a n n, Secr.

Дозволено цензурою. — Ревель, 13-го Декабря 1882 г.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

38102

akseni maal elas üks kuulus krahm, kes oma isamaale palju head oli teinud. — Häkkiste jäi tema haigeks ja ta ise tundis omas südames, et surm ehk ligidal on. Mis pärast surma tuleb, selle poolest oli see suur mees tänini ilma mureta olnud, ja mõned kaksipidimõtlemised, mis teda ehk pisut selle poolest waewasivad, oli ta oma mõistusega katsunud maha muljuda. Omast mõistusest pidas ta enam lugu kui Jumala sõnast. Mis Jumala sõna Jeesusest Kristusest kõneleb näitas temale üks mõistmata imeline jutt olewat. Aga surma ligidal lähewad inimese mõtted sagedaste alandlikumaks. Nõnda tundis ka tema nüüd oma südame tühjust pisut, ja ta enese tehtud põhjad usu wastu näitasivad mõnes tükis nagu nõrgad olewat. Tema saatis seepärast ühe tuttawa õpetaja järele palus teda oma juure tulla ja ütles talle siis: Armas õpetaja, ma olen väga haige, ma arwan, et surm on tulemas. Nüüd ma tahaksin, et Teie minuga usuasjade üle räägiksite, aga ma ütlen Teile juba ette: Jeesusest Kristusest ärge ütelge mitte sõna, temast ma ei taha midagi kuulda.

See on hea, kostis õpetaja, et Teie mulle seda ütlete, sest muidu oleksin ma kõige enam ja kõige esiteks ikka Temast Teiega kõnelenud. Aga meie rõdime jo ka mõnest teisest armsast usuasjast kõnelema

ning seepärast ütlege mulle, kas Teil selle vastu midagi on, kui ma Jumalast Teiega räägin?

Hea meelega, ütles krahw, seda ma tahan hea meelega kuulda, sest ma olen Kõige kõrgemat alati omas südames auustanud. —

Selle asja poolest oleme meie siis ühed, ütles õpetaja; ja nüüd hakkas tema Jumala suure armu üle inimeste ja kõige loomade vastu nii armsaste ja liigutawalt kõnelema, et haige krahw Jumalaga jättes ütles ja palus: „Tulge mind pea jälle vaatama.“

Teisel korral oli haige väga lahke tema vastu ja küsis himuga, mis üle täna õpetaja talle tahaks kõneleda. Ma ütlen teile, lühas ta juure, et ma Teid armas õpetaja suure rõõmu ja igatsusega olen ootanud.

Haige soowimist mööda rääkis nüüd see Jumala sulane talle elawalt ja armsaste Jumala suure tarkuse, tema määramata wõimuse ja tema otsata teadmise üle.

Ta näitis kõigist looduse piiridest mõttega läbi minnes, kuidas Jumal maailma ülesse peab, kuidas Ta rahwaid kätpeedi talutab, ta kõneles ka rahwaste eksitustest ja kõwerustest, mis Jumala sõnasse on ülesse pandud. Ka need kõnelemised ei olnud kõrge haigele weel mitte wõerad kuulda wõi koguni meele wastalised. — Tema nimetas neid ilusaks, kõrgeks, aga weel ei olnud ta hing nende seest ei midagi leidnud, mis ta südame tunnistust oleks waewama hakkanud.

Kolmandal korral rääkis õpetaja Jumala pühadusest ja näitis väga selgeste, et püha Jumal kõik enesest ära tõukama peab, mis mitte pühas ja püha ei ole. Haige läks rahutumals seda lugu kuuldes.

Neljandal korral rääkis õpetaja Jumala muutuwa õigusest, mis üle püha Paulus Rooma raama-

tus 1, 18 kirjutab: „Sest Jumala wiha ilmutakse taewast kõige inimeste Jumala kartmata elu ja ülekohtu peale, kes tõt ülekohtu sees kinni pidawad.“

Õpetaja kuulutas, kudas Jumal omas pühas wihas pattusid nuhtleb ja karistab. —

Nüüd ajas Jumala püha seadus oma astli haige südame sisse, tema südame tunnistus hakkas rahutuks minema, täis kartust ja argdust hüüdis ta:

„Urge kõnelege mitte enam, armas õpetaja, ma ei jõua seda juttu mitte kanda. Kui see tõeste peaks tõsi olema, et Jumal nii püha ja õige on, kui Teie kõnelete, siis olen mina igaweste kadunud!“

Õpetaja ei kostnud sõnagi, wõttis oma keppi ja kübara ja täis tōtt ja auustades Jumalaga jättes, hakkas ta ära minema.

Üks päew tuli ja tõine läks, aga õpetaja ei tulnud mitte enam haige mehe woodi juure. Wiimaks tuli suure ruttuga üks krahwi käsijalg õpetaja juure ja palus teda nobedaste krahwi waatama tulla. Kui nüüd õpetaja haige woodi ette astus, krulis ta sõnu täis kartust ja südamerõhutust: Oh armas õpetaja, miks Teie mind nii kaua waatamata jätsite. Minu süda on täis kaksipidi mõtlemist ja ma olen väga ära kōhtunud; mo südames mõllab jo põrgu tuli ja ma ise olen nagu põrgus. Kas Teie teate mulle mingisugusi asja maa peal wõi taewas ütelda, mis mind jälle waigistaks ja rahuliseks teeks nagu ma enne Teie kõnelemist olin. — Kas siis Jumal tõeste nii hirmus kange ja nuhtleja patuste wastu on, wõtke ometi mõni sõna sest maha, wõi ütelge mulle midagi troosti sõnumit.

Õpetaja kostis: Sest mis ma enne Jämalast olen ütelnud ei wõi ma mitte üht ainust sõna maha jätta. Jumal on tõeste halastaja ja armuline aga ka täieste

õige ja püha vihaga, kes patust nuhtlema ja hukka mõistma peab.

Ring et ma kül Teile teaksin mõnda kallist troosti sõnumit ütelda, siis pean ma Teid ommeti Teie õnnetumasse ja viletsasse meele sisse jätma, kunni surm Teid igawese aja sisse wiib ja üks hirmus kohus Teid ära neelab, sest Teie teelsite jo mind ära ainsast troostist kõnelemast. — Seepärast pean ma wait olema, ehk küll mo süda Teie pärast werd nutab, sest Teie ei lubanud mind mitte Temaast kõneleda. —

Oh ei, ei! hüüdis haige surma ahastuses! Ütelge mulle midagi mis mo südame hädale abi toob olgu see mis see on, ütelge mulle kas Teie teate ühte peastmise teed weel minule? Tõeste ma tean niisugust teed, aga siis peate mulle luba andma Jeesusest Kristusest kõneleda. —

Ja, jah, hüüdis raskete haige pisut nagu pahan-dades, kõnelege aga mis Teie tahate ja kellest Teie tahate, ennegi näidake mulle üht uft, kustläbi mina pörgust, mis juba mo südames möllab, peaseda wõiksin.

Nüüd esimest korda wõttis õpetaja oma Uue Testamenti taskust wälja ning luges haigele ette. Haige wärises küll, aga kuulis himuga rõõmust sõnumit Jeesusest, kes maailma on tulnud, patused õnaks tegema, kelle veri puhtaks teeb kõigest patust, kelle täieline lepituse ohwer patused ära peastab ja õigeks teeb, õigusega, mis Jumala ees maksab. Ta alustas Johannese ewangeliumist 3, 16. Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et Tema oma ainu sündinud Poja on annud, et ükski, kes tema sisse usub ei pea hukka saama, waid et igawene elu temal peab olema.

Ja nüüd rääkis tema veel palju ja palju kallid Jumala sõnu selle haigele sest Jeesusest, keda ta tänini põlganud ja tagasi lükkanud oli, kes aga siiski tema Issand ja Jumal, tema Õnnistegija olla. Tema juure, ütles ta, peate Teie täis usu lootust põgene-nema, tema armu peale mõite Teie, ehk Teie küll kaua ja palju pattu olete teinud, siiski loota, Teie mõite kindlaste uskuda, et tema sees on, ka Teile paigale pandud rahu ja rõõmu Teie wiletsa ja wae-watud hingele küllalt, küllalt. Jah just niisuguste patuste pärast, nagu Teie olete, ütles õpetaja, on Jeesus oma auujärje mahajätanud ta on meie wae-ste patuste liha ja werd oma peale mõtnud, niisuguste patuste eest on ta oma kalli were risti puu küljes ära walanud ja meie ja kõige maailma wõlad täieste küll ära tasunud."

Kõik need sõnad waufid nagu taewane wihm kün-tud põllu sisse. — Wilets haige jõi neid armu sõnu nagu karastajat jooki oma hinge sisse. Jah seda just läks talle tarwis teada, et Jeesus kõik, kõik ka kõige suuremad patused wastu mõtab ja õnsaks teeb. — Ta otsis ja leidis pea rahu oma hingele usus selle sisse, kes on tulnud patusid mee-leparandamisele hüüd-ma, rõõmuga sai ta sest aru et Jeesus Kristus on tee, tõde ja elu. Ja kui nüüd pea pärast seda ta wiimne tunnikene tuli, siis andis ta täis usku ja kiitust Jumala waba armu üle Jeesuse Kristuse sees oma Waimu Issa kätte. —

Jah see on tõeste tõsi, ilma Jeesuseta on Jumal hirmus patustele. — Jeesuse sees üksinda on Ta meile armuline, lepitud Jumal ja Issa meie troost elus ja surmas. Armas lugeja, oled sa Jeesuse laps? Ja ei ühegi muu sees ep ole õnnistust; sest ühtegi

muud nime ei ole taewa all inimestele antud, kelle läbi meie peame õnsaks saama kui Jeesuse Kristuse nimi. Ap. T. 4, 12. —

Jeesus kutsub patusid,
Ja neid heldest wastu wõtab !
Kuulge rõõmu sõnumid
Kõik kes eksiteele töttand.
Siin on, mis teid aitab nüüd :
Jeesus kutsub patusid.;

Tulge siis oh patused!
Tulge kurwad hinged fermest'!
Jeesus kutsub kõik ja teeb
Teid ka Isa lapsiks heldest'!
Ei ta põlga kedagi:
Jeesus kutsub patusi.

Aamen. —

